

Fr. Ločniškar:

Kadar pride teta ...

*Kadar pride teta v vâs,
prav prijetno je pri nâs;
vse novice deželé
naša teta vam izve.*

*Kje otroci so kaj vredni,
kje nerodni in poredni,
kakšno leto se obeta,
če kaj sadja bo iz cveta.*

*Ali nam je najbolj mari,
kaj je v tetini košari.
Teta naša je prijazna —
nje košara nikdar prazna ...*

Francè Bevč:

Medvedek Capljač.

Zgodba za najmlajše.

Ilustriral Fr. Košir.

11.

Plešimož je postal žalosten in potrť. Ni se več igral z medvediči. Zaman so ga prosili, da bi jim zaplesal. Nič več jim ni pripovedoval, kaj je videl po svetu. Jedel je le malo. Zopet je bil omršel.

Domači so se spogledovali. Kaj je našemu stricu? Niso mogli uganiti.

Ta sprememba je posebno hudo dela Capljaču. Rad bi bil imel strica tako veselega kot prej. Kamor se je Plešimož zganil, je tiščal za njim. Vedno je silil vanj. Ni ga mogel omečiti.

»Stric, zakaj nočete več plesati?« ga je vpraševal.

»Saj sem že pozabil,« mu je odgovarjal Plešimož. »In pa noge me bolijo, noge.«

»In nič več nam ne pripovedujete.«

»Vse sem vam že povedal. Lagati pa nočem.«

»In zakaj tako žalostno gledate?«

Stric je dolgo molčal. Slednjič je globoko vzdihnil.

»Hudo mi je, ker nimam lastnega brloga,« je spregovoril z žalostnim glasom. »Težko mi dene, da vam moram biti v napotje. Poln brlog vas je. Oče in mati se trudita od jutra do večera. Vem, da so danes za medveda vedno hujši časi. Moji zobje so tu odveč, četudi so že slabi.«

Capljač je poslušal z očmi in z gobcem. Zdaj je vedel, kaj strica teži. In tega je bil prav za prav on kriv. Povedal mu je bil, kaj je bil oče nekoč rekel materi. Da je vsak dan slabši lov, je rekel, a vedno več zob, ki bi radi hrustali. Capljač bi bil to lahko zamolčal, a je imel tako zelo dolg jezik. In vselej ga je iztegnil prav takrat, kadar je bilo najmanj treba. Saj ni vedel, da si bo Plešimož to tako hudo vzél k srcu. Biló mu je žal. Toda zdaj se ni dalo več popraviti.

Povesil je glavo in sram ga je bilo. Iztezal je jezik čez brado in razmišljal. Rad bi bil razveselil strica.

»Ali radi ližete med?« ga je vprašal.

»Kdo bi ga ne!« so se stárcu zasvetile oči. »Odkar sem bil mladič, ga nisem več imel na jeziku. Ali veš zanj?«

Capljač je bil ves v ognju.